

Quan el cèlebre Ramis et convidava a una acció tan important com aquella, no t'hi podies negar: sabia, com ningú, incentivar els seus homes perquè es lliuessin a la feina com abans mai no ho havien fet. Tenia aquest do. I això era inqüestionable.

El membre de l'agència policial internacional havia estat traslladat a l'Hospital dels Apòstols, ja que el seu estat havia millorat ostensiblement des que havia estat trobat a la platja de Sitges. D'aquesta manera, la policia encarregada de resoldre el cas del qual ell era la pista més fiable podia entrar i sortir amb molta més comoditat, detall que tots els mossos d'esquadra involucrats agraiïen d'allò més. I, sobretot, el més important és que ja no es perdria tant de temps amunt i avall. Tots confiaven en avançar el final d'aquell misteri, encara prou tendre com per sospitar què carai havia pogut passar la proppassada matinada, quan un creuer farcit fins a la bodega de turistes d'un munt de nacionalitats havia explotat enmig de la Mediterrània. N'Steven Hugues era la clau de volta; d'això tots n'estaven convençuts. En Pau, però, sospitava que la solució no apareixeria de seguida, si no que encara calia burxar-se les neurones uns quants dies més.

Dit i fet, en Pau acompanyat d'en Ramis i els tres policies afegits a la missió van anar dins dos cotxes oficials fins a l'Hospital dels Apòstols.

Pel que es deduïa només arribar-hi, els dos metges que intentaven reanimar del tot el pacient australià havien fet pinya per tal d'assolir aquell fita mèdica. N'Steven Hugues, per la seva part, continuava endormiscat al llit punxat per mil forats i amb mitja dotzena d'infermeres que en tenien cura nit i dia.

Li havia arribat l'hora, ni més ni menys.